

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.22.360/2013/6/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Tóta Ügyvédi Iroda (**felperesi képviselő címe**, ügyintéző: ifj. dr. Tóta Áron ügyvéd) által képviselt **felperes neve**(felperes címe) felperesnek – az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviselési Osztálya (fél címe 1) nevében eljáró dr. Földes Margit beosztott bírósági képviselt **alperes neve**(alperes címe) alperes ellen **bírósági jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Székesfehérvári Törvényszék 2013. november 5. napján meghozott 32.P.20.961/2013/8. számú ítélete ellen a felperes részéről 9. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 400.000 (négy százezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2. § (3) bekezdése alapján 5.000.000 forint és járulékaik megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt az alperes részére fizessen meg 12.000 forint perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 300.000 forint kereseti illetéket.

Ítéletének indokolásában idézte a Pp. 2. § (1) és (3) bekezdéseit, valamint a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 6. § (2) bekezdését. Arra a következtetésre jutott, hogy a felszámolási eljárásnak kizárólag eljárásjogi kérdésekben háttér jogszabálya a Pp., azonban annak 3. § (2) bekezdése anyagi jogi szabály, ezért a felperest az általa érvényesített jog az alperessel szemben nem illeti meg. A keresethez kötöttség Pp. 215. §-ában írt elve miatt pedig nem volt helye azt vizsgálni, hogy a felperest érte-e egyéb hátrány abból eredően, hogy a kérelem benyújtásától számított 60 napon belül nem rendelték el az adós felszámolását. A Pp. 2. § (2) bekezdése ugyanakkor a per befejezésének ésszerű időtartamáról és nem az egyes eljárási határidőkről szól, így az eljárás során belüli egyes eljárási határidőkről, ezáltal a Cstv. 27. § (1) bekezdésének sincs jelentősége. A felperesnek érdemben nem vizsgálható az a hivatkozása, hogy az alperesnek a felszámolási eljárást az adóssal szembeni csődeljárás elrendelésével egyidejűleg és soron kívül kellett volna megszüntetnie, hiszen a végzés ellen fellebbezéssel élt, melynek folytán a

másodfokú bíróság a megszüntető végzést helybenhagyta. Egyebekben a felperes a keresetét nem is erre alapította. Alaptalanul kérte a felperes annak megállapítását, hogy a fizetési meghagyásos eljárás nem alakult perré, mert a közjegyző szabályszerűen járt el, amikor a fizetési meghagyást nem a kötelezett, hanem a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 86. § (3) bekezdésének b) pontjának megfelelően a képviselő részére kézbesítette. Erre tekintettel a fizetési meghagyásos eljárás iratainak beszerzése szükségtelen volt. A jelen eljárás egyébként sem folytatása a perré alakult fizetési meghagyásos eljárásnak, utóbbi ugyanis a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt folyt, és a per megszüntetésével zárult. Csak annak lett volna jelentősége, ha perfüggőség állna fenn, vagy a felperes követelése ítélt dolog lenne, de ilyenre a felperes nem hivatkozott. A Pp. 78. §-a értelmében kötelezte a felperest az alperes perköltségeinek megtérítésére, amelynél a jogi képviselő útiköltségét vette figyelembe, egyúttal úgy rendelkezett, hogy az állam által előlegezett eljárási illetéket is a felperes köteles viselni.

A felperes az ítélet elleni fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljesítését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Mindezek teljesíthetőségének hiányában a felperes mentesítését a perköltség viselése alól.

Előadta, hogy téves az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy a 32.P.20.961/2013. ügyszámon folyamatban volt pernek az 52021/Ü/31107/2012. számú fizetési meghagyás nem volt előzménye. A fizetési meghagyásos eljárásban az elektronikus kérelemnél az elektronikus rendszer által biztosított keretek között nincs lehetőség arra, hogy az érvényesített jognál konkrétan megjelölje a jogosult, hogy a kártérítési igény a Pp. 2. § (3) bekezdésén alapul. A kereseti kérelem hatáskörrel rendelkező bíróság részére való benyújtását az elsőfokú bíróság a felperes terhére értékelte, míg a Pp. szabályainak következetes alkalmazását az alperes javára. Továbbra is kérte annak megállapítását, hogy a 32.P.20.961/2013. ügyszámon folyamatban volt pernek az 52021/Ü/31107/2012. ügyszámú fizetési meghagyás az előzménye.

Előadta, hogy elfogadhatatlan és durván alkotmányosértő az elsőfokú bíróságnak a Pp. 2. §-ában foglaltakkal kapcsolatos azon álláspontja, amely szerint ez a rendelkezés a nem peres eljárásokban nem érvényesül. Az elsőfokú bíróság álláspontja alapján a felszámolási eljárást az alperesnek a törvényi határidő ellenére nem kellett ésszerű határidőn belül lefolytatnia. A Cstv. nem tartalmaz a Pp. alapelveivel ellentétes és ezáltal a tisztességtelen és ésszerű határidőn túli elbírálást lehetővé tevő szabályokat. Az elsőfokú bíróságnak ez az álláspontja ellentétes a Pp. 1. §-ában foglalt célokkal is. Tévedett abban is, hogy a Cstv. 27. § (1) bekezdésében megállapított 60 napos ügyintézési határidőnek nincs jelentősége. Ez a határidő ad támpontot arra, hogy a jogalkotó szerint a felszámolási eljárásokban a kérelem megalapozottságát a bíróságnak 60 napon belül el kell tudnia bírálni. Az adós a fizetéseképtelenség fennállását a haladék iránti kérelem benyújtásával elismerte, így semmilyen akadálya nem volt annak, hogy a Cstv. 27. § (1) bekezdésében foglalt határidőn belül a bíróság az érdemi határozatot meghozza. Az elsőfokú bíróságnak is tudomása volt arról, hogy az érdemi döntés meghozatalának korlátját a Cstv. 10. § (5) bekezdésében foglaltak jelentették, és látnia kellett, hogy a felszámolási eljárást jóval a Cstv. 27. § (1) bekezdésében előírt határidő leteltét követően szüntették meg. Ha az alperes ez alatt meghozza a határozatot, kizárta volna a Cstv. 10. § (5) bekezdésének alkalmazhatóságát. Az alperes mulasztása teremtett alapot arra, hogy a felszámolási eljárás érdemi határozat meghozatala nélkül záruljon le, így egyértelmű, hogy az alperes a saját felróható magatartására hivatkozik. A felszámolási eljárást pedig nem a felperes mulasztása miatt szüntették meg. A Pp. 2. § (3) bekezdésének alkalmazása nem tehető attól függővé, hogy a kérelem ésszerű határidőn túli elbírálása esetén a kártérítés feltétele az érdemi határozat meghozatala.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, és abból helytálló

következtetéseket vont le.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást annyiban egészíti ki, hogy a közjegyző előtt 52021/Ü/31107/2012. szám alatt indított fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemmel szembeni ellentmondás folytán perré alakult eljárásban a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2013. május 27-én a pert megszüntette, és ezt a végzést a Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság 2014. május 19-én helybenhagyta. A másodfokú bíróság megkeresésére a Pesti Központi Kerületi Bíróság a jogerős végzés másolatát megküldte.

A tényállás kiegészítése mellett a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felperes keresetének eldöntéséhez szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, és a jogszabályoknak mindenben megfelelő érdemi döntést hozott. Egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy a felperest több okból sem illeti meg a jogosultság az alperessel szemben a Pp. 2. § (3) bekezdésére alapított méltányos elégtételt biztosító kártérítés követelésére, ezért a fellebbezése folytán csupán az alábbiakat emeli ki.

A felperes a keresetét alapvetően arra alapította, hogy a alperes neveaz adós felszámolása iránt benyújtott kérelmét nem a Cstv. 27. § (1) bekezdésében foglalt határidőn belül bírálta el. A másodfokú bíróság teljes egészében egyetért az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy a Pp. 2. § (2) bekezdés alkalmazása szempontjából nem az egyes eljárási határidők esetleges elmulasztását, hanem az eljárást megindító beadvány benyújtásától az eljárás jogerős befejezéséig a teljes eljárás időtartamát kell vizsgálni. A Cstv. 27. § (1) bekezdésének – mint ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen kifejtette – ebben az eljárásban önmagában nincs érdemi jelentősége.

A felperes a keresetének ténybeli alapjaként – mint ahogyan azt a fellebbezésében is előadta – elsődlegesen a Cstv. 10. § (5) bekezdésének alkalmazását, és ezáltal a felszámolási eljárás megszüntetését sérelmezte. A felperesnek ez az érvelése azonban nem a Pp. 2. § (3) bekezdésében írt alapjogi sérelmekkel, hanem a alperes neveáltal meghozott eljárást befejező határozat tartalmával áll összefüggésben. A felperes ezáltal az eljárás megszüntetését, és nem annak időtartamát tekinti méltányos elégtételt biztosító kártérítés alapjául szolgáló ténynek, ezért az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy ezen a ténybeli alapon a felperes kérelme egyáltalán nem vizsgálható, mert az, amit állít nem a Pp. 2. § (3) bekezdése szerinti kártérítésre okot adó alapjogi sérelem.

Az elsőfokú bíróság azt is helyesen állapította meg, hogy a jelen per nem folytatása a perré alakult fizetési meghagyásos eljárásnak, hiszen a másodfokú eljárásban beszerzett határozatok alapján kétségtelenül megállapítható, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság már jogerőre emelkedett végzésével a perindítás hatályait a korábbi eljárásban megszüntette, így a felperes a perköltségre vonatkozó rendelkezéseket is alaptalanul sérelmezte.

A kifejtett indokokra tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, és a felperes által le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett. Az alperesnek a másodfokú eljárásban számításba vehető perköltsége nem merült fel, ezért erről a másodfokú bíróságnak döntenie nem kellett.

Budapest, 2015. október 13.

. Hőbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: